

Postanowienie z dnia 21 października 1997 r.

II UZ 80/97

Jeżeli jedna z dwu pozwanych nie zaskarżyła wyroku Sądu I instancji, zasądającego świadczenie solidarnie, zaś sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo w stosunku do pozwanej skarżącej oddalił, to kasacja pozwanej, która wyroku sądu pierwszej instancji nie zaskarżyła podlega odrzuceniu, choćby pozwana ta była powiadomiona o rozprawie apelacyjnej i otrzymała wyrok sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem (art. 393⁸ § 1 w związku z art. 392 § 1 KPC).

Przewodniczący SSN: Stefania Szymańska, Sędziowie SN: Roman Kuczyński (sprawozdawca), Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 21 października 1997 r. sprawy z powództwa Anny G. przeciwko Szkole Podstawowej w B.D. oraz Szkole Podstawowej w O. o jednorazowe odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej, na skutek zażalenia pozwanych od postanowienia Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 24 czerwca 1997 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e n i e

Powódka Anna G. wniosła do Sądu Rejonowego w Jaśle pozew przeciwko Szkole Podstawowej w O. o odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej.

Pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła, że ostatnim miejscem zatrudnienia powódki była Szkoła Podstawowa w B.D.

Sąd Rejonowy w Jaśle wezwał Szkołę Podstawową w B.D. do udziału w sprawie w charakterze pozwanej w trybie art. 194 § 1 KPC.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 1997 r. Sąd ten uwzględnił powództwo zasądząc

na rzecz powódki kwotę 7.339,50 zł odszkodowania solidarnie od obydwu pozwanych Szkół. Obydwie pozwane złożyły wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem i obydwie wyrok ten otrzymały. Apelację od powyższego wyroku wniosła tylko Szkoła Podstawowa w O. i Sąd Wojewódzki w Krośnie wyrokiem z dnia 18 kwietnia 1997 r. apelację tę uwzględnił w ten sposób, że w stosunku do tej pozwanej powództwo oddalił.

Szkoła Podstawowa w B.D. złożyła w terminie wniosek o doręczenie wyroku Sądu Wojewódzkiego z uzasadnieniem, a jej pełnomocnik zaskarżył ten wyrok kasacją.

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 1997 r. Sąd Wojewódzki w Krośnie odrzucił kasację pozwanej Szkoły Podstawowej w B.D. uzasadniając, że pozwana ta nie wniosła apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle, wobec czego rozpatrzeniu przez Sąd Wojewódzki podlegała tylko apelacja Szkoły Podstawowej w O. - w granicach tej apelacji, przy czym będące przedmiotem zaskarżenia prawa i obowiązki nie były wspólne dla obu pozwanych. Tym samym w stosunku do Szkoły Podstawowej w B.D. wyrok uprawomocnił się i nie służy od niego środek odwoławczy.

Powyższe postanowienie zaskarżyła Szkoła Podstawowa w B.D. wnosząc o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Pozwana Szkoła Podstawowa w B.D. została zapoznana nie tylko z motywami wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie, ale i z apelacją pozwanej Szkoły Podstawowej w O. Nie mogła przeto nie wiedzieć, że ta druga Szkoła mimo że powódka skierowała powództwo właśnie przeciwko niej - kwestionuje podstawy prawne swojej odpowiedzialności i wskazuje na Szkołę Podstawową w B.D. jako zobowiązaną do naprawienia szkody. Apelacja Szkoły Podstawowej w O. nie kwestionowała bowiem, że powódka nie zachorowała na chorobę zawodową, lecz że nabawiła się tej choroby podczas zatrudnienia w Szkole Podstawowej w B.D. Jednakże ta ostatnia Szkoła apelacji nie wniosła i swojej podstawy odpowiedzialności nie kwestionowała - nie złożyła też, jak to twierdzi w zażaleniu, żadnego pisma procesowego, bądź odpowiedzi na apelację, a na rozprawie apelacyjnej wносиła o oddalenie apelacji, co jest równoznaczne z nie kwestionowaniem własnej odpowiedzialności wobec powódki, tyle tylko, że z przejściem jej solidarnie ze Szkołą Podstawową w O.

Solidarność zobowiązania nie oznacza jego podzielenia w równych częściach między kilku zobowiązanych, lecz w całości obciąża tego, od którego uprawniony żąda świadczenia. Nie można przeto wykluczyć, że gdyby wyrok Sądu Rejonowego w Jaśle nie został zaskarżony - powódka wystąpiłaby o zapłatę odszkodowania do Szkoły w B.D. i ta Szkoła zobowiązana byłaby do spełnienia świadczenia. Skoro zatem Szkoła Podstawowa w B.D. wносиła na rozprawie apelacyjnej o oddalenie apelacji - musiała się liczyć z ewentualnością zapłaty odszkodowania.

Sąd Wojewódzki zmieniając zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego trafnie zakwestionował przyjętą przez Sąd Rejonowy solidarną odpowiedzialność obu Szkół wykazując, między innymi przez powołanie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 1994 r., II PZP 3/94 (OSNAPiUS 1994, Nr 4, poz. 65), że za zachorowanie na chorobę zawodową odpowiada ten zakład pracy, w którym pracownik był zatrudniony podczas stwierdzenia uszczerbku na zdrowiu spowodowanego chorobą (art. 32 ust. 2 pkt 2 ustawy o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, Dz. U. z 1983 r. Nr 30 poz. 144 ze zm.). Tym samym trafne jest stanowisko Sądu Wojewódzkiego zajęte w zaskarżonym postanowieniu, iż apelacja Szkoły Podstawowej w O. nie mogła skutkować rozpoznania sprawy na rzecz Szkoły Podstawowej w B.D., która wyroku Sądu I instancji nie zaskarżyła, gdyż pomiędzy obydwoma pozwanymi Szkołami nie istniała w stosunku do powódki wspólnota praw i obowiązków. Błędny jest też pogląd skarżącego, że pomiędzy pozwanymi występuje współuczestnictwo jednolite, skoro nie wynikało ono ani ze stosunku zatrudnienia powódki w obu szkołach, ani z powołanego art. 32 ust. 2 pkt 2 ustawy wypadkowej. Z chwilą upływu terminu do wniesienia apelacji od wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle stał on się prawomocny dla tej pozwanej, która nie wniosła od niego środka odwoławczego. Tym samym pozwanej Szkole Podstawowej w B.D. kasacja nie przysługuje, gdyż w świetle art. 392 § 1 KPC służy ona stronie od wyroku Sądu drugiej instancji, zaś dla tej Szkoły sprawa uprawomocniła się w pierwszej instancji i na przeszkodzie temu stwierdzeniu nie stoi fakt, iż była ona zawiadomiona o rozprawie apelacyjnej oraz otrzymała wyrok Sądu Wojewódzkiego z uzasadnieniem.

Kasacja Szkoły Podstawowej w B.D. podlegała zatem odrzuceniu, co Sąd Wojewódzki zaskarżonym postanowieniem uczynił, zaś zażalenia na to postanowienie nie można - z wyżej przytoczonych motywów - uznać za uzasadnione.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 393¹⁹ KPC w związku z art. 385 KPC orzekł jak w sentencji.

